

## **Frate dragă<sup>1</sup>**

Frate dragă, din grădină  
Îți trimit în dar un crin<sup>2</sup>  
Să-ți mângâie lin privirea  
Cu veșmântul lui virgin.

Floare dragă, floare dalbă,  
Cât de mult aş vrea și eu,  
Îmbrăcat în haină albă  
Să mă duc la Dumnezeu.

Răsădit acolo, sus,  
În grădina minunată,  
Să-mi simt viața-mbălsămată,  
Cu iubirea lui Iisus.

Plâng înăbușit în noapte  
Și suspin cu glasul stins,  
Dă-mi veșmântul alb de Nuntă,  
Cu crini minunați încins.

---

<sup>1</sup> Majoritatea versurilor lui Valeriu Gafencu au fost puse pe muzică de Mihai Lungeanu (acum, preot).

<sup>2</sup> Compusă în Penitenciarul Văcărești, când sora sa, Valentina, i-a adus în dar un crin.

## Trăiesc flămând

Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie,  
Frumoasă ca un crin din Paradis,  
Potirul florii e mereu deschis  
Și-i plin cu lacrimi și cu apă vie;  
Potirul florii e o-mpărăție.

Când răii mă defaimă și mă-njură  
Și-n clocot de mânie ura-și varsă,  
Potirul lacrimilor se revarsă  
Și-mi primenește sufletul de zgură,  
Atunci Iisus de mine mult Se-ndură.

Sub crucea grea ce mă apasă sânger  
Cu trupu-ncovoiat de neputință,  
Din când în când din cer coboar-un înger  
Și sufletul mi-l umple cu credință;  
M-apropii tot mai mult de biruință.

Mă plouă-n taină razele de soare,  
Iisus m-adapă-n veci cu Apă Vie,  
Grăuntele zvârlit în groapă-nvie  
Cu haina îmbrăcat, de sărbătoare;  
Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie.

*Refren:* Sub flacăra iubirii arzătoare  
Din zori de zi și până-n noapte-aștept,  
Te chem și noaptea, ghemuit cu capu-n piept:  
Iisuse, Iisuse!  
Încet mă mistui, ca o lumânare.

## **Imnul învierii**

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,  
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,  
Fortificați Biserica Creștină  
Cu pietre vii zidite-n temelii.

*Refren:* Veniți, creștini, luați Lumină,  
Cu sufletul senin, purificat!  
Veniți, flămânzi, gustați din Cină,  
E Nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânte  
Un om născut din nou, armonios,  
Pe chipurile voastre să Se-implânte  
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate,  
Iisus coboară pe pământ;  
Din piepturile voastre-nsângerate  
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

Smulgeți-vă din ceata celor răi,  
Intrați în cinul oastei creștinești,  
Priviți spre Porțile Împărătești,  
Căci cei din urmă fi-vor cei dintâi.

## Colinde de Crăciun

La fereastra robilor  
Cântă îngerii în cor  
De cu seară până-n zori.  
Au venit colindători  
Îngerii nemuritori,  
Încărcați cu dalbe flori.

*Refren:* Lăsați copiii să vină,  
Să-mi aducă din grădină  
Dalbe flori de sărbători,  
Dalbe, dalbe flori.

## Colindul robului

Pe malul Trotuşului  
Cântă robii Domnului  
Înjugați cu jugul Lui.  
Dar cântarea lor e mută,  
Că-i din suferință smulsă,  
Și-i cu rugăciuni crescută.

În inima robului  
Domnu-Și face ieslea Lui  
În noaptea Crăciunului.  
Flori de crin din ceruri plouă  
Peste ieslea Lui cea nouă  
Și din flori picură rouă.

Stă un copilaș în zare  
Și privește cu mirare  
O fereastră de-nchisoare.  
Lângă micul copilaș  
S-a oprit un îngerăș  
Ce-i șoptește drăgălaș:

Azi Crăciunul s-a mutat  
Din palat la închisoare  
Unde-l Domnu-ntemnițat;  
Și copilul cel din zare  
A venit la închisoare  
Să trăiască Praznic mare.

## **Un Prunc Sfânt**

Un Prunc Sfânt Se naște  
În noaptea-nstelată  
Din Sfânta Fecioară și Duhul cel Sfânt;  
Al Tatălui drept Cuvânt  
Coboară azi pe pământ  
Făclie pe veci luminată.

În noaptea Crăciunului alb și senin  
O Mamă cu Pruncul la sân,  
Curată-n iubire,  
Pornește-n uimire,  
Plinindu-se Buna-Vestire,  
Pe căi troienite de viscol și vânt.

Cu sufletul plin de avânt  
Veniți de departe  
Cu inimi plecate  
Se-nchină Împăratului Sfânt.

O stea călătoare de la răsărit  
Cu iepele albe, de-argint,  
Alunecă lin  
Pe-albastrul senin  
Al cerului viu înflorit.

## În Noaptea Sfântă

În Noaptea Sfântă viu luminează  
Luceafărul zorilor vieții cei noi  
Coboară Iisus în noi,  
Vestește viața de-apoi  
Și steaua deasupra veghează.

Refren: Și nașterea Ta minunată  
O cântă păstorii și pruncii  
Iar cerul deschis se arată  
Cu porțile în chipul Crucii.

Trei magi călători au venit de departe  
Cu dar de tămâie, de aur și smirnă,  
Cu frunțile de lumină  
'Ngenunche și se-nchină  
Cu inimi smerite, plecate.

## **Mi-s ochii triști**

Mi-s ochii triști și fruntea obosită  
De-atâta priveghere și-așteptare,  
Mi-e inima bolnavă, istovită,  
De grea și îndelungă alergare  
Și plânge ca o pasăre rănită.

Când ochii mi-i închid și cat în mine  
Puteri să sui Golgota până sus,  
O voce, un ecou din adâncime  
Îmi spune blând: Viața e lîsus,  
Mărgăritarul prețios e-n tine.

Privesc la dimineața minunată  
A Învierii Tale din mormânt,  
Ca Magdalena, ca și altădată,  
Îngenunchez 'naintea Ta plângând  
Și-s fericit și plâng cu Tine-n gând.



### Un gând smerit<sup>3</sup>

Un gând smerit și simplu, o lumină,  
Spre Tine se înalță lin din mină  
Și sufletul înlăcrimat se roagă:  
„O, vino, de păcate ne dezleagă”.

Refren: Iisuse, Doamne, vino-n zori!  
Te cheamă cei din închisori.  
O, vino, mina luminează,  
Pe noi ne binecuvântează!

Pe fruntea mea senină mâna-Ți pune  
Și cheamă-mă încetișor pe nume  
Cum Ți-ai chemat prietenul din groapă...  
Te rog, Iisuse, dă-mi un pic de apă.

Pe umeri mă apasă greu o cruce  
Și sânger... Dă-mi putere s-o pot duce,  
Dă-mi Pâine, Apă vie dă-mi din Viță,  
Să simt pulsând viața în mlădiță.

---

<sup>3</sup> Poem dedicat lui Marin Naidim

### **Imn închinat celor căzuți**

Pe drumul veșniciei tu te-ai dus  
Și ne-ai lăsat ca testament iubirea  
Vestită de-Împăratul Iisus:  
În ea găsi-vom pururi fericirea.

Te-ai dus și ne-ai lăsat în urma ta  
Nădejdea revederii-n Paradis,  
Mereu vei fi cu noi și-om aștepta  
Să ne-ntâlnim cu sufletul deschis.

Ne-ndemni pe cei ce-n viață am rămas:  
Luptați uniți și în același pas,  
Zidiți lui Dumnezeu altare sfinte,  
Pășiți pe Calea Vieții înainte!

## Rămas bun

Sângernând de răni adânci,  
De zile fără soare,  
De răni ascunse și puroi,  
Cu oasele slabe și moi,  
Stau ghemuit în pat și mă gândesc  
Că în curând am să vă părăsesc,  
Prietenii dragi.

Nu plângeți că mă duc de lângă voi  
Și c-o să fiu zvârlit ca un gunoi  
Cu hoții în același cimitir,  
Căci crezul pentru care m-am jertfit  
Cere o viață grea și-o moarte de martir.

Luându-L pe Iisus de Împărat,  
Năvalnic am intrat pe poarta strâmtă  
Luându-mă cu diavolul la trântă  
Și ani de-a rânduri m-am luptat  
Să devin altul,  
Un erou,  
Om nou.

Și-am vrut  
Neamul să-l mut  
De-aici, de jos,  
La Domnul Iisus Hristos.  
Nu vă-nfricați de cei ce-n temniți vă închid  
Și nici de cei ce trupul v-ilucid.  
De Cel ce viața-ți scoate din robie  
Și fericirea-ți dă în veșnicie,  
De El să-ți fie frică, turmă mică.

Acum, când văd cât sunt de păcătos,  
De mic și de neputincios,  
Că am nevoie multă de-ndurare,  
De dragoste, de milă, de iertare,  
Că numai Dumnezeu le poate toate  
Și lumea din robie El o scoate,  
Devin copil supus,  
Sunt umilit  
Și-s fericit.

Din cerul tău înalt și prea ales,  
Părinte, când mă vei lua la Tine,  
Prietenilor mei de pe pământ  
Redă-le, Tu, în alb veșmânt  
Un suflet care i-a iubit și i-a-nțeles.

## **Imnul biruinței**

Chinuiți și-nfomețați  
Înfruntăm urgii,  
Stăm crucificați,  
Transformați în torțe vii.

Se smulge neamul din suferință,  
Nădejdea și-o ridică la Cruce,  
Mihai Arhanghelul azi îl duce  
Năvalnic spre marea biruință.

Din zburciumul și suferința noastră  
Se-nalță-n zarea albastră  
Ca o catapeteasmă-n sărbătoare  
Imnul biruinței legionare.

## Ardere-de-tot<sup>4</sup>

...Aici răsare-n mine o chilie  
În care s-a sfințit un pustnic blând...  
Zidea virtuți cerești în trup plăpând  
Și-n ochi purta smerită bucurie...

De priveghere lungă – albă floare –  
Se rezema cu fruntea de pervaz  
Și luna-i săruta sfințit obraz  
Când i-asculta cuvântul ca o boare:

„O, vino, rob rău, somnule, și-mi poartă  
Cu tine visul, peste unda moartă...,  
Un ceas de vreme urcă-mă șuviță  
În Crama-Împărătească, rod-de-viță!...”

De funia nădejzii viu s-agață  
Și-n rugăciune treaptă-naltă suie...,  
Amiezile simțirilor descuie  
Și Îngerilor, iată-l, față-n față.

L-au îmbrăcat cu-a cerului armură...,  
Cu neaua-înțelepciunii-apoi l-au nins  
Purificându-i duhul, înadins,  
Să fie-asemeni lor, chip și măsură!...

Un înger a făcut un semn în cer!...  
El vede Fața lumii Nevăzute...,  
Cuvintele aude..., nenăscute,  
Cu inima topește vămi de ger!...

De câte ori pământul, fără splină,  
Se duce, taur negru, rostogol,  
De câte ori îl săgetează-n gol  
Harapi cornuți, mereu în nehodină?...

Un sul de carte-i cerul strâns cu nod  
Și ultim semn pământu-n alfabet...  
Altarul Viu al Marelui Profet  
Primește jertfa, Ardere-de-tot!...

În Rugăciunea-focului, adoarme...  
Târziu, lumina candelii se stinge...  
Un înger furișându-se-n chilie  
Deasupra frunții nimb subțire-i ninge!...  
Vrăjmașii gem la pragul lui pe coarne!...

Movilă-i stă nisipul lângă ușă...  
A tot crescut rugina pe zăvor,  
Uleiul a-nflorit într-un ulcior,  
Dar trupu-i stă-n genunchi, deși-i cenușă...

---

<sup>4</sup> Poem închinat lui Valeriu Gafencu de camaradul său Virgil Maxim.

Pe-o laviță, alături, rânduite  
Mai multe cărți. Pe-o foaie, în Ceaslov,  
Scrisese el sfințitul lui hrisov  
În patru rânduri, vorbe aurite:

„Să mă ierțați, părinților, vă rog,  
C-având puțină treabă azi cu Domnul  
M-a biruit în rugăciune somnul  
Și v-am lăsat cenușa mea, zălog...”

Dar, necrezând că-i mort cu-adevărat,  
Cu mâna l-am atins peste veșminte...  
Se risipi cenușa lui fierbinte  
Și, sărutând-o..., am plâns îngândurat!?

Misiune Ortodoxa  
Valeriu Gafencu  
Asociatia Present